

Arrest

nr. 166 208 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 juli 2015 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"(...) De heer

Naam + voornaam: A. K.

Geboortedatum: 11.02.1971

Geboorteplaats: Peje

Nationaliteit: Kosovo

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar (0) dagen verminderd omdat:

- 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.07.2013, betekend op 08.08.2013. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij betoogt in een eerste middel als volgt:

"(...) Eerste middel:

Schending van het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ;

- Schending van het artikel 74/13 Vw. ;

- Schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;

Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

- Schending van het artikel 3 j. 13 EVRM ;

Schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de proportionaliteit.

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van art. 7. Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

(...)

Het feit dat verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Verweerster is bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Bovendien stelt art. 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

(zie het art. 74/13 Vw.)

De bestreden beslissing van verweerster valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling. Verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Raad dewelke beaamt dat verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvV 130 247, 26 september 2014).

Verweerster kon moeilijk niet op de hoogte zijn van de gezondheidssituatie van verzoeker nu er nog een procedure hangende is rond de medische regularisatieaanvraag van verzoeker.

Nergens in de bestreden beslissingen kan gelezen worden hoe deze bestreden beslissing rekening houdt met deze gezondheidstoestand waar verweerster kennis van heeft.

Verzoeker kan via de huidige bestreden beslissing niet weten of, hoe en op welke manier rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie nu elke motivering ter zake ontbreekt.

Nochtans heeft verweerster evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Verweerster heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden. Het diende immers aan verweerster bekend te zijn dat verzoeker op heden door zijn gezondheidstoestand geenszins in de mogelijkheid is om te reizen. Daarenboven zijn de nodige zorgen niet voorhanden in het land van herkomst hetgeen een schending van art. 3 EVRM uitmaakt.

Zo blijkt uit volgende informatie dat enkel behandeling voor type 1 (waarvan de oogaandoening het gevolg is) wordt terugbetaald, verzoeker heeft echter type 2:

"Patienter) mit chronischen Krankheiten: Dialysepatienten, Patienter) mit Diabetes mellitus Typ 1, (insulinpflichtig), chronische Psychosen (Schizophrenie), bipolare Störungen, bösartige Erkrankungen, schwere mentale Retardierungen"

(zie stuk 8)

"// n'y a toujours pas d'assurance maladie publique au Kosovo. Voici les groupes de personnes qui ont notamment droit à des soins médicaux gratuits; selon des indications fournies par l'OIM en juillet 2013: les personnes présentant un diabète sucré de type 1 (insulinodépendantes) (...)"

(zie stuk 9)

Er zijn ook duidelijk problemen met de behandelingen van verwickelingen zoals op heden bij verzoeker het geval is:

"The main problems faced by the diabetics in Kosovo can be grouped as follows: health éducation continues to be at low rate, service of early diagnostification of complications as : HbA1CMicroalbuminuria, Doppler of peripheral vases of the treatment of complications as Laser Photocoagulation are available only in the private sector and in rare cases in that public. Also a big problem represents the lack of medicines from the essential list."

(zie stuk 10).

Ook andere bronnen tonen genoegzaam aan dat behandeling niet beschikbaar, minstens niet toegankelijk is wegens ondermaats:

"There was no national law regulating the commitment of persons to psychiatrie or social care facilities or protecting their rights within such institutions. Mental health facilities were substandard."

(zie stuk 11)

"Healthcare provision in Kosovo is poor. While a reform of the system has been initiated, neither patients nor healthcare professionals have been involved. The KoSana project aims to remedy the situation.

In theory, Kosovo provides free healthcare. In a system established by Yugoslavia, however, medicines are scarce in many healthcare facilities. Most patients have to pay for their médication. Many treatments are unavailable, or only after long waiting periods, which the right kind of 'grease' may sometimes help to shorten. However; few patients can afford to seek private treatment, let alone go abroad."

(zie stuk 13)

De wijdverspreide corruptie in de gezondheidssector draag hier allerminst toe bij:

"Investigative journalists have reported on corruption in the public domain, including systematic bribery in the public health system

(zie stuk 12)

Evenmin als het nog steeds niet bestaan van een publieke ziekteverzekering:

"Even though 16 years have gone by since the last armed conflict in Kosovo and in coordination with international factor the independence has been declared for nearly six years now, Healthcare Insurance has not been and it is still not an guaranteed right for the citizens"

(zie stuk 14).

Het is overigens niet omdat de medische regularisatieaanvraag voorlopig ongegrond werd verklaard dat verweerster in het kader van een bijlage 13 geen motivering dient te maken op grond van de gezondheidssituatie te meer nu verzoeker niet kan reizen door zijn toestand en het nu net in het kader van een bevel is dat dit dient te worden nagegaan:

"Patiënt is nu absoluut niet in staat om te reizen"

(zie stuk 7).

Daar gelaten het feit dat het aan verweerster algemeen bekend is dat verzoeker niet in staat is om te reizen los van de hangende procédure rond de medische regularisatieaanvraag dient er in elk geval op gewezen te worden dat verzoeker van oordeel is dat verweerster op huidig moment niet zomaar een bevel om het grondgebied te verlaten kon afgeven zonder hierbij een schending te maken van art 13 EVRM.

Verzoeker wijst hierbij immers op art. 3 EVRM j. 13 EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waaruit kan afgeleid worden dat inzake een 9ter Vw. aanvraag dient te worden voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel hetgeen dient in te houden dat het beroep van rechtswege schorsend dient te zijn.

"Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l'article 13 combiné avec l'article 3 de disponibilité et d'accessibilité des recours en droit comme en pratique (Çakici c. Turquie [GC], no 23657/94, § 112, CEDH1999-IV, M.S.S., précité, § 318, et I. M., précité, § 150). Elle note en outre que si, dans l'hypothèse précitée (voir paragraphe 102 in fine), l'étranger ne retire pas son recours en annulation initial et ne le réintroduit pas, cette fois accompagné d'une demande de suspension ordinaire, le système préconisé par le Gouvernement peut mener à des situations dans lesquelles l'étranger n'est en fait protégé par un recours à effet suspensif ni durant la procédure contre l'ordre d'expulsion ni face à l'imminence d'un éloignement. C'est cette situation qui s'est produite en l'espèce, alors même que la requérante était conseillée par un avocat spécialisé. Eu égard à l'importance du droit protégé par l'article 3 et au caractère irréversible d'un éloignement, une telle situation est incompatible avec les exigences desdites dispositions de la Convention (voir, parmi d'autres, Gebremedhin [Gaberamadhien] c. France, no 25389/05, § 66, CEDH 2007-11, M.S.S., précité, § 293 et 388, Diallo c. République tchèque, no 20493/07, § 74, 23 juin 2011, Auad c. Bulgarie, no 46390/10, § 120, 11 octobre 2011, Al Hanchi c. Bosnie- Herzégovine, no 48205/09, § 32, 15 novembre"
(zie het EHRM, SJ ctr. Belgique, 27 februari 2014).

Hieruit volgt dat het beroep tegen een beslissing aangaande een medische regularisatieaanvraag in principe schorsend dient te zijn om te kunnen voldoen aan art. 13 EVRM.

In die zin valt een bevel om het grondgebied niet te rijmen met het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat elke motivering in het licht van art. 74/13 Vw. ontbreekt en dat verweerster niet zomaar kon overgaan tot het afleveren van een bevel gelet op het feit dat verzoeker door zijn gezondheidstoestand niet in staat is te reizen.

Dit is een element die nu juist dient te worden onderzocht, gemotiveerd en afgewogen in het kader van een bijlage 13.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden. (...)"

2.1.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt gewezen op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en het feit dat verzoekende partij niet in bezit is van een geldig paspoort alsook wordt gewezen op artikel 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet waarbij gesteld wordt dat de termijn om het grondgebied te verlaten naar nul dagen wordt verminderd omdat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 juli 2013.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.1.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.4. De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.1.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

2.1.6. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

2.1.7. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, heeft de gemachtigde voor het treffen van de bestreden verwijderingsmaatregel wel degelijk rekening gehouden met haar gezondheidstoestand. Zo heeft de gemachtigde op 16 juli 2015 beslist tot de ongegrondheid van de medische regularisatieaanvraag van verzoekende partij nu de arts-adviseur vaststelde dat verzoekende partij behandeld en opgevolgd kan worden in het land van herkomst. Nu duidelijk blijkt dat de verwerende partij net voor het treffen van de bestreden beslissing een beslissing heeft genomen omtrent de

medische regularisatieaanvraag van verzoekende partij, ziet de Raad voorts niet in waarom de verwerende partij nog melding zou moeten maken van haar beoordeling inzake de medische toestand van verzoekende partij in de thans bestreden verwijderingsmaatregel. In zoverre verzoekende partij meent dat artikel 74/13 een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij niet worden gevolgd. Verzoekende partij kan gelet op voorgaande bezwaarlijk voorhouden dat zij niet weet of er wel met haar medische situatie werd rekening gehouden, temeer zij een procedure voor de Raad heeft gevoerd met betrekking tot deze medische beoordeling.

2.1.8. Verzoekende partij voert voorts gans een betoog over haar medische toestand en de volgens haar onmogelijkheid tot reizen, doch de Raad wijst erop dat dit betoog gericht is tegen de ongegrondheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige procedure en dat bovendien blijkt dat de Raad bij arrest nr. 166 207 op 21 april 2016 beslist heeft tot verwerping van het beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarbij werd vastgesteld dat de arts-adviseur op goede gronden vaststelde dat verzoekende partij terug kan naar het herkomstland daar zij aldaar over de nodige medische zorgen en opvolging kan beschikken alsook er toegang toe heeft. Er werd in dat verband dan ook geen schending van artikel 3 EVRM weerhouden. Tevens werd de onmogelijkheid tot reizen beoordeeld. Door thans opnieuw te verwijzen naar haar medische toestand en de onmogelijkheid tot reizen maakt verzoekende partij, gelet op voorgaande, evenmin een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk in casu.

Verzoekende partij lijkt voorts te beweren dat de wettigheid van de ongegrondheidsbeslissing inzake artikel 9ter door het door haar ingediende beroep ertegen niet definitief vaststaat en dat de gemachtigde van de staatssecretaris aldus niet kon overgaan tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een overheidsbeslissing wordt echter vermoed wettig te zijn op grond van het beginsel van *“le privilège du préalable”*. Het louter instellen van een beroep bij de Raad heeft geen schorsende werking. Een zorgvuldig handelend bestuur moet niet de definitieve uitkomst afwachten van de procedure die bij de Raad hangende is om standpunt in te nemen over de verblijfssituatie van de verzoekende partij (cfr. RvS 24 januari 2013, nr. 222 221).

Verzoekende partij toont voorts niet in dat zij geen gebruik heeft kunnen maken van een daadwerkelijk rechtsmiddel inzake de afwijzing van de medische regularisatieaanvraag nu de Raad op 21 april 2016 een arrest heeft geveld inzake dit beroep en niet blijkt dat verzoekende partij op gedwongen wijze verwijderd werd alvorens dit arrest is tussengekomen, dit nog los van de vaststelling dat zelfs in geval van gedwongen uitvoering, verzoekende partij gebruik kon maken van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid om haar rechten inzake artikel 3 EVRM te vrijwaren.

2.1.9. Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar uit voorgaande bespreking is gebleken dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

2.1.10. De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij in haar eerste middel geen enkel van de motieven van de bestreden beslissing betwist, namelijk: *“- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort. Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar (0) dagen verminderd omdat: - 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 19.07.2013, betekend op 08.08.2013.”*. Deze motieven blijven dan ook staan.

2.1.11. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. De verzoekende partij betoogt in een tweede middel als volgt:

“(…) Tweede middel:

Schending van het artikel 7 van de Vreemdelingenwet ;

- Schending van het artikel 74/14 Vw. ;

Schending van het artikel 7 richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven ;

Schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;

Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

Schending van de motiveringsplicht; het zorgvuldigheidsbeginsel en de proportionaliteit.

Verweerster heeft tevens geoordeeld in toepassing van het art. 74/14 Vw. dat de termijn om het grondgebied te verlaten diende te worden verminderd naar nul dagen omdat er een eerder bevel is van 19 juli 2013 betekend op 8 augustus 2013.

Dergelijke stelling is manifest incorrect. De medische regularisatieaanvraag dd. 29 juli 2014 die onontvankelijk werd bevonden op 2 oktober 2014, werd vernietigd door het arrest nr. 145 897 in de zaak RvV 162 139/11 dd. 21 mei 2015 (zie stuk 3).

Het bijgaand bevel om het grondgebied te verlaten van 26 september 2014 werd eveneens vernietigd door het arrest nr. 145 897 in de zaak RvV 162 139/11 dd. 21 mei 2015 (zie stuk 3).

Op 13 juli 2015 werd de medische regularisatieaanvraag van 29 juli 2014 vervolgens ontvankelijk verklaard (zie stuk 15).

Hetgeen impliceert dat verzoeker over een verblijfsrecht beschikte, over een attest van immatriculatie en dus rechtsgeldig op ons grondgebied verbleef.

Dit maakt dat enige vorige bevelen zonder voorwerp zijn geworden op dat ogenblik en dus uit het rechtsverkeer verdwenen. Het bevel dd. 19 juli 2013 betekend op 8 augustus 2013 waarnaar de verwerende partij verwijst om art. 74/14 Vw. toe te passen bestaat aldus niet meer. Verweerster kon dus niet rechtsgeldig oordelen dat de termijn naar nul dagen diende te worden teruggebracht omdat er een eerder bevel zou zijn.

Verzoeker kan naar analogie hiertoe wijzen op het onderstaand arrest:

"Evenwel stelt de Raad vast dat wat de eerste verzoekende partij betreft het bevel van 13 juni 2013 waarnaar de verwerende partij verwijst uit het rechtsverkeer is verdwenen ingevolge het feit dat de verzoekende partij, omwille van de vernietiging door de raad van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard terug onder een ontvankelijkheidsbeslissing valt en aldus in het bezit is van een tijdelijk verblijf zijnde een attest van immatriculatie."

(zie RvV 6 februari 2015, nr. 138 100)

De motivering gehanteerd door de verwerende partij is aldus manifest strijdig met het administratief dossier, de beslissing werd dus niet rechtsgeldig genomen, nu dit onderdeel van de bestreden beslissing één en ondeelbaar is met het geheel van de bestreden beslissing dient de bestreden beslissing te worden vernietigd. Immers, de componenten van de bestreden beslissing kunnen niet van elkaar worden afgesplitst (zie RvV 27 februari 2013, nr. 98.002).

Dit gezien art. 74/14 Vw. stelt dat de algemene regel is dat het bevel om het grondgebied te verlaten een termijn van 30 dagen dient te bevatten. Nu het argument om deze termijn in te korten niet hard gemaakt kan worden en juridisch niet correct is, wordt hierdoor het ganse bevel aangetast.

Dit te meer nu de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven in zijn artikel 7 aangeeft dat de lidstaten er in de eerste plaats toe gehouden zijn een passende termijn voor vertrek te voorzien van 7 tot 30 dagen.

Het niet voorzien van een dergelijke passende termijn op grond van een foutieve reden maakt een schending uit van art. 74/14 j. art. 7 Vw. en art. 7 van de terugkeerrichtlijn. De bestreden beslissing is hierdoor behept met een schending van substantiële vormen en dient te worden vernietigd. (...)"

2.2.2. Wat betreft de opgeworpen schending van de formele motiveringsplicht verwijst de Raad naar zijn bespreking dienaangaande van het eerste middel.

2.2.3. De Raad ziet voorts niet in welk actueel belang de verzoekende partij op dit ogenblik nog heeft bij haar kritiek op het feit dat de bestreden beslissing voorziet in een termijn van nul dagen voor de uitvoering van het bestreden bevel. Het belang dient immers niet alleen te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift doch het dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, termijn welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grief dat de motivering waarom haar een termijn van nul dagen wordt gegeven om het grondgebied te verlaten incorrect is.

Het tweede middel is dan ook voor het overige niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER